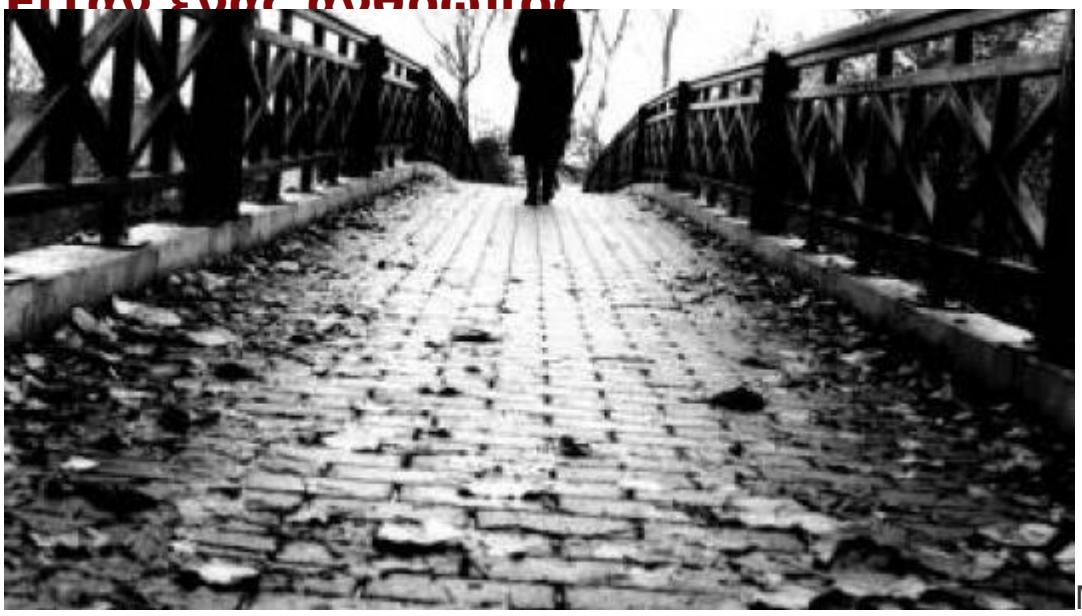
18 Οκτωβρίου 2013

Είταν ένας άνθρωπος

Με την πρώτη ματιά έβλεπε κανείς απλώς μια γριούλα. Έσερνε τα βήματά της στο χιόνι, μόνη, παρατημένη, με σκυμμένο κεφάλι. Όσοι περνούσαν από το πεζοδρόμιο της πόλης αποτραβούσαν το βλέμμα τους, για να μη θυμηθούν ότι τα βάσανα και οι πόνοι δεν σταματούν όταν γιορτάζουμε Χριστούγεννα. Ένα νέο ζευγάρι μιλούσε και γελούσε με τα χέρια γεμάτα από ψώνια και δώρα και δεν πρόσεξαν τη γριούλα. Μια μητέρα με δυο παιδιά βιάζονταν να πάνε στο σπίτι της γιαγιάς. Δεν έδωσαν προσοχή. Ένας παπάς είχε το νου του σε ουράνια θέματα και δεν την πρόσεξε.

Αν πρόσεχαν όλοι αυτοί, θα έβλεπαν ότι η γριά δεν φορούσε παπούτσια. Περπατούσε ξυπόλητη στον πάγο και το χιόνι. Με τα δυο της χέρια η γριούλα μάζεψε το χωρίς κουμπιά παλτό της στο λαιμό. Φορούσε ένα χρωματιστό φουλάρι στο κεφάλι· σταμάτησε στη στάση σκυφτή και περίμενε το λεωφορείο. Ένας κύριος που κρατούσε μια σοβαρή τσάντα περίμενε κι αυτός στη στάση, αλλά κρατούσε μια απόσταση. Μια κοπέλα περίμενε κι αυτή, κοίταξε πολλές φορές τα πόδια τής γριούλας, δεν μίλησε.

Ήρθε το λεωφορείο και η γριούλα ανέβηκε αργά και με δυσκολία. Κάθησε στο πλαϊνό κάθισμα, αμέσως πίσω από τον οδηγό. Ο κύριος και η κοπέλα πήγαν βιαστικά προς τα πίσω καθίσματα. Ο άντρας που καθόταν δίπλα στη γριούλα στριφογύριζε στο κάθισμα κι έπαιζε με τα δάχτυλά του. «Γεροντική άνοια», σκέφτηκε. Ο οδηγός είδε τα γυμνά πόδια και σκέφτηκε: «Αυτή η γειτονιά βυθίζεται όλο και πιο πολύ στη φτώχεια. Καλύτερα να με βάλουν στην άλλη γραμμή, της λεωφόρου». Ένα αγοράκι έδειξε τη γριά. «Κοίταξε, μαμά, αυτή η γριούλα είναι

ξυπόλυτη». Η μαμά ταράχτηκε και του χτύπησε το χέρι. «Μη δείχνεις τους ανθρώπους, Αντρέα! Δεν είναι ευγενικό να δείχνεις». «Αυτή θα έχει μεγάλα παιδιά», είπε μια κυρία που φορούσε γούνα. «Τα παιδιά της πρέπει να ντρέπονται». Αισθάνθηκε ανώτερη, αφού αυτή φρόντισε τη μητέρα της.

Μια δασκάλα στη μέση του λεωφορείου στερέωσε τα δώρα που είχε στα πόδια της. «Δεν πληρώνουμε αρκετούς φόρους, για να αντιμετωπίζονται καταστάσεις σαν αυτές;» είπε σε μια φίλη της που ήταν δίπλα της. «Φταίνε οι δεξιοί», απάντησε η φίλη της. «Παίρνουν από τους φτωχούς και δίνουν στους πλούσιους». «Όχι, φταίνε οι άλλοι», μπήκε στη συζήτηση ένας ασπρομάλλης. Με τα προγράμματα πρόνοιας κάνουν τους πολίτες τεμπέληδες και φτωχούς». «Οι άνθρωποι πρέπει να μάθουν ν' αποταμιεύουν», είπε ένας άλλος που έμοιαζε μορφωμένος. «Αν αυτή η γριά αποταμίευε όταν ήταν νέα, δεν θα υπέφερε σήμερα». Και όλοι αυτοί ήταν ικανοποιημένοι για την οξύνοιά τους που έβγαλε τέτοια βαθιά ανάλυση.

Αλλ' ένας έμπορος αισθάνθηκε προσβολή από τις εξ αποστάσεως μουρμούρες των συμπολιτών του. Έβγαλε το πορτοφόλι του και τράβηξε ένα εικοσάρι. Περπάτησε στο διάδρομο και το έβαλε στο τρεμάμενο χέρι της γριούλας. «Πάρε, κυρία, ν' αγοράσεις παπούτσια». Η γριούλα τον ευχαρίστησε κι εκείνος γύρισε στη θέση του ευχαριστημένος, που ήταν άνθρωπος της δράσης.

Μια καλοντυμένη κυρία τα πρόσεξε όλα αυτά και άρχισε να προσεύχεται από μέσα της. «Κύριε, δεν έχω χρήματα. Αλλά μπορώ ν' απευθυνθώ σε σένα. Εσύ έχεις μια λύση για όλα. Όπως κάποτε έριξες το μάννα εξ ουρανού, και τώρα μπορείς να δώσεις ό,τι χρειάζεται η κυρούλα αυτή για τα Χριστούγεννα».

Στην επόμενη στάση ένα παληκάρι μπήκε στο λεωφορείο. Φορούσε ένα χοντρό μπουφάν, είχε ένα καφέ φουλάρι και ένα μάλλινο καπέλο που κάλυπτε και τα αυτιά του. Ένα καλώδιο συνέδεε το αυτί του με μια συσκευή μουσική. Ο νέος κουνούσε το σώμα του με τη μουσική που άκουε.

Πήγε και κάθισε απέναντι στη γριούλα. Όταν είδε τα ξυπόλυτα πόδια της, το κούνημα σταμάτησε. Πάγωσε. Τα μάτια του πήγαν από τα πόδια της γιαγιάς στα δικά του. Φορούσε ακριβά ολοκαίνουργια παπούτσια. Μάζευε λεφτά αρκετό καιρό για να τα αγοράσει και να κάνει εντύπωση στην παρέα. Το παληκάρι έσκυψε και άρχισε να λύνει τα παπούτσια του. Έβγαλε τα εντυπωσιακά παπούτσια και τις κάλτσες. Γονάτισε μπροστά στη γριούλα. «Γιαγιά, είπε, βλέπω ότι δεν έχεις παπούτσια. Εγώ έχω κι άλλα». Προσεκτικά κι απαλά σήκωσε τα παγωμένα πόδια και της φόρεσε πρώτα τις κάλτσες κι ύστερα τα παπούτσια του. Η γριούλα τον ευχαρίστησε συγκινημένη.

Τότε το λεωφορείο έκανε πάλι στάση. Ο νέος κατέβηκε και προχώρησε ξυπόλυτος στο χιόνι. Οι επιβάτες μαζεύτηκαν στα παράθυρα και τον έβλεπαν καθώς βάδιζε προς το σπίτι του. «Ποιος είναι;», ρώτησε ένας. «Πρέπει να είναι άγιος», είπε κάποιος. «Πρέπει να είναι άγγελος», είπε ένας άλλος. «Κοίτα! Έχει φωτοστέφανο στο κεφάλι!» φώναξε κάποιος. «Είναι ο Χριστός!» είπε η ευσεβής κυρία. Αλλά το αγοράκι, που είχε δείξει με το δάχτυλο τη γιαγιά, είπε: Όχι, μαμά τον είδα πολύ καλά.

Πηγή: agioritis.pblogs.gr